

Cyklovandr pátek 5. – sobota 13. července 2013

Železné a Jizerské hory

Pátek 5. července

Začíná léto a jako každý rok vyrážíme na relaxační cyklovandr, kterému prý vládnou ženy- osadnice. Sraz máme o půl 9 na nádraží v Havířově s Tomášem, Šárkou, Petrem a Radkou. Další kamarád Semiš nastupuje do téhož vlaku v Bartovicích a zbytek cyklistů tj. Pěťa, David a Katka se k nám přidají v Pardubicích.

Do Pardubic přijíždíme asi ve čtvrt na 11 dopoledne, kluci s Kačkou už jsou v plné polní přípravě. Ale David zjistí, že nevezl to nejdůležitější na cestu a to je domácí meruňkovice, takže hurá jedeme si ještě pro meruňku. Hned ji okoštujeme, bylo by opravdu škoda ji nechat doma. Kousek za Pardubicemi se nám přímo do cesty postavil soukromý Medlešický pivovar, bylo by dobré ochutnat. Čepují levné a dobré pívko.

Dále pokračujeme do Chrudimi na Resslovo náměstí. Chvilku se kocháme kostelem Nanebevzetí Panny Marie a už pokračujeme do Slatiňan na zámek. Zámek je národní kulturní památkou a bývalo moderním sídlem šlechtické rodiny Auerspergů., která zámek vlastnila po dvě staletí do svého vymření v roce 1942. Tady si někteří z nás zajdou na vyhlídkovou věž s výhledem na okolní města a na hřebčín, kde se chovají vzácní koně Převalského, no a někteří z nás – Šárka zatouží být žokejkou. O pár kilometrů dál si dáváme pivní pauzu v restauraci s honosným názvem Monako.

Teď se však musíme vydrápat do kopečka a lesní cestičkou přes kořeny stromů dojíždíme k romantické miniatuře Kočičího Hrádku vybudovaný kněžnou Vilemínou Auerspergovou v letech 1898 až 1901. Tady jsme se doslova vyřádili, lezeme dovnitř a ven a střídáme vchody i východy, fotíme se navzájem ve všech různých polohách.

Máme radost jako malé děti. Odtud už je to jen kousek na Podhůru ve výšce 346,5 metru a rozhlednu Bára vysokou 29,8 metrů. Dřevěná konstrukce vypadá poněkud nestabilně, ale jak jsme se dočetli konstrukce je modřínová a schody jsou dubové. Celou konstrukci navíc drží ocelová zinková trubka a ocelová lana. Po schodech stoupáme nahoru a kocháme se výhledem na vzdálené Krkonoše a Jizerské hory. Samozřejmostí je společná vrcholová fotografie. Rozhodli jsme se a nikdo nebyl proti, že tady na kopečku přespíme. Máme tady dokonce mobilní WC i umyvadlo s vodou. Navíc už nám zapadá sluníčko za hory. Ještě si zahrajeme pétanque a šupky hupky do hajan. Ne však, ale Kačka, Pěťa a David, kteří si udělali krátkou noční výpravu na rozhlednu. Najeli jsme 28 kilometrů.

Sobota 6. července

Ráno je polojasno, ale poměrně teplo, Vyjíždíme v 9 hodin a jedeme na Seč. Projíždíme lesní oborou v Železných horách a hledáme lekníny na rybníce Boušovka.

Musíme si pro ně zajet hlouběji do lesů ve Slavické oboře. Je to rarita, která se hned tak nevidí. Uprostřed lesů dva rybníky a plné kvetoucích leknínů a Petr už měl strach, že to nenajdeme. Kvetoucí nádhera je už v zasetí našich fotoaparátů.

Železné hory jsou nádherné, ale čekají nás ještě Jizerky, tak pokračujeme k vodě. Cestou se ještě stavíme v Bojanově na pivko a v hospodě

U čtyřlístku jsme si objednali aspoň česnečku. Čekali jsme na ni tak půl hodiny a pak jsme ji dostali tak slanou, že se nedala jíst. Tak tady už určitě nepojedeme. Je vedro, tak hurá na koupáčku ve vodní nádrži Seč a oběd na pláži z vlastních zásob. Po poobědňi siestě vyjíždíme k zámku Žleby, který je bohužel v rekonstrukci a tak si ho prohlédneme jen z venku. Odtud se dereme převážně jen do kopečka. Máme toho všichni už docela dost a tak, když se na vršku objeví motorest U Václava a u něj plácek, navíc se zralými třešněmi, neváháme a po domluvě s majitelem rozkládáme stany a večeríme v motorestu.

Najeli jsme 52 kilometrů

Neděle 7. července

Ráno je vedro, ale cesta vede lesem až do Přelouče a navíc mírně z kopce, což je paráda. V Přelouči je Tesco a tak si dokupujeme zásoby. Je poledne je nám horko a máme hlad.

V Lázních Bohdaneč se dělíme na dvě skupinky strážníků. Radka s Petrem, s Kačkou, Pětou a Davidem obědvají v rybí restauraci a Tomáš s Šárkou a Semišem si v lázních dávají jinou baštu. Po tak dobrém obědě by se nám opět hodila siesta a nejlépe s koupáním. David s Pětou to tady znají a tak jedeme do pískovny. Nádherná písčitá pláž, průzračná voda, zmrzlina, odpočinek, koupání na „šály“ co chtít více?

hrabčického rodu Harrachů v letech 1839 – 1857 a natáčely se zde filmy jako Princ a Večernice a Tmavomodrý svět. Na prohlídku už je pozdě, tak si zde uděláme alespoň pár fotek a prohlídku okolí zámku. My však už docela spěcháme do Všestar a David zná zkratku lesem. No, příště pojedeme

Po kávičce pokračujeme dále v cestě na Radíkovice, kde si dáváme další chlazené a pak vzhůru do Hrádku u Nechanic na zámek. Zámek byl postaven jako reprezentační a letní sídlo

raději po cestě, zkratka byla delší zato však méně schůdná jak říkává Tomáš. Jedno pozitivní na ní bylo, končila polem plným hrášku. Radka s Tomášem jsou největšími hrachovými lupiči a nelze je od hrachu odtrhnout!

Do Všestar je to už jen kousíček, tak jedeme, Čeká nás tam teplá sprcha, grilovačka, hospůdka s pivem a výšlap na věž místního kostela. V podvečer jsme na místě. Čeká nás tam už Vendulka s Jirkou. Tak nejdříve pivko v hospůdce, obsluhuje nás příjemná servírka a majitelka v jedné osobě. Dostáváme od ní každý kryglík za odměnu, zřejmě se jí naše partička líbí.

naložili maso, načepovali pivo do pet láhví a připravili ještě další pohoštění, Tak tohle na cyklovandru ještě nebylo. Pochutnáváme si. Spíme ve stanech, někteří pod širákem na zahradě.

Najeli jsme 55 kilometrů

Poté jdeme na věž s panem kastelánem, je načase, protože z věže vidíme nádherný západ slunce. S nadšením posloucháme výklad pana kastelána a ten nás za odměnu vezme podívat se ještě dovnitř na klenby nad kopuli. Nic takového jsme ještě neviděli. Je už pozdě a nás čeká ještě grilování, těšíme se. Vanda s Jirkou

Pondělí 8. července

Ráno peče sluníčko, ale i tak vyjíždíme na rozhlednu u Chlumu, je vysoká 25 metrů, ale zavřená tak jako místní Hostinec U polních myslivců. Tak aspoň dopijeme pivo z předešlého dne a omrkneme Památník bitvy prusko-rakouské války v roce 1866. Celkem u Chlumu a v jejím nejbližším okolí bojovalo sedm týdnů na 435 tisíc vojáků.

Jedeme přes dědinky do Vřešťova, tady si dáváme něco málo na zub a Tomáš se Semišem se jdou koupat. Počasí se nám malinko pokazilo, takže nás ostatní to nijak neláká. Čeká nás ještě cesta přes

dědinky do Dvora Králové. Je poledne a než přijedeme na náměstí, měli bychom se najíst. Místní hospůdka, hned u cesty, hotovky za dobrou cenu, tak jdeme dovnitř. Neudělali jsme chybu a jak to tak bývá, plný břich mozek ztich. Přimo za stolem usínáme jeden po druhém a pan hospodský z toho má jen legraci. Na náměstí T. G. Masaryka se zastavujeme jen krátce a jedeme dál k vodní nádrži Les Království. Je národní kulturní památkou vystavěnou už v roce 1920 na řece Labi. Na levém břehu ji lemuje rozsáhlý lesní komplex Království, zbytek starého hraničního hvozdu, po němž získala přehrada své jméno. Rozhodli jsme se nevracet na hlavní cestu, protože je to do kopečka a jedeme lesní cestou kolem nádrže. Rozhodně to nebyl dobrý nápad, ale co se dá dělat, teď už se vrátet nebudeme. Efektivní to určitě nebylo, zabralo nám to spoustu drahocenného času. Po hodině jízdy nejízdy jsme konečně na asfaltce a fičíme do Hostinného. Tady si dáváme krátkou pauzičku na focení dvou dominant na náměstí a to soch obra a řezníka, kteří podle pověsti kradli jídlo ve městě. Taky musíme doplnit tekutiny v podobě rezavého moku místního Krakonoše. Je podvečer, vyjíždíme z města a

kilásků v nohách.

hledáme nějaké vhodné místo na přespání.
Jedeme, kilometry ubíhají a kde nic tu nic.
Už jsme docela unavení a máme dalších 15

Konečně jsme našli kousek pole a lesík za Horní Brannou. Stavíme stany, večeríme a ještě máme čas na pétanque.

Najeli jsme 65 kilometrů

Úterý 9. července

Ráno už nám opět svítí sluníčko, sušíme zapařené stany a kluci David s Pět'ou si pro vysušení svého tropika neomylně vybrali stoh slámy, na kterém už se suší folie od Tomáše a Šárky. Asi si mysleli, že je přikrytá, aby nezmokla ☺.

Sraz máme v 9 hodin u místního Coopu, kde rozkládáme mapy a domlouváme se kudy dál. Jedeme do Jizerských hor, popereme se s dlouhým a táhlým kopcem a pak si vychutnáme sjezd a koupání v řece Jizeře na Adama jen tak pro osvěžení. Dále nás čeká ještě táhlejší kopec do sedla v Roprachticích. Je to poměrně dlouhá dědinka, obědváme tady v místní restauraci a dále

pokračujeme k soukromé rozhledně U Borovice. Je postavená ve výšce 669 m.n.m a vysoká 18 metrů v roce 2009. Máme z ní krásný výhled na Krkonoše a Jizerky.

Je pořád horko a tak se při sjezdu do Vysoké nad Jizerou občerstvujeme zmrzlinou a ledovou kávou. Čeká nás ještě pořádný výšlap a to nejdříve do Kořenova, kde si ještě stihneme dát pívko a pak prudce nahoru na Jizerku.

Cestou se ovšem kocháme výhledy do okolí a vše fotíme je tady zatraceně krásně. V podvečer přijíždíme do sedla Pod Bukovcem ve výšce 895 m.n.m. Vaříme si tady večeři a pijeme povinné pivo, protože dubový stůl venku patří k restauraci. Už se pomalu stmívá a tak cestou dál Jizerkami hledáme místo na spaní. Je to dost obtížně v chráněné krajinné oblasti. Všude jsou rašeliniště a kosodřevina. Pomalu se není kam schovat. Dojeli jsme až za Smědavu a pořád nic. Musíme se rozdělit Petr s Radkou a Kačka s Davidem a Pět'ou nachází místo na travnaté lesní cestě akorát pro dva stany a Semiš s Tomášem a Šárkou spí v dřevěném přístřešku u cesty. Všude je neskutečné množství mušek a pěkně štípou potvory!

Najeli jsme 58 kilometrů

Středa 10. července

Ráno vstáváme opravdu brzy, jsme vzhůru už o půl 6 a mušky už zase řadí, ty potvory snad nikdy nespí! Potkáváme se s ostatními a u příštířesku společně snídáme. Ale ani u snídaně nemáme od mušek klid, a tak i v průběhu jídla kolem sebe chodíme, aby nás ty sviňuchy nedostihly. Jedeme Jizerskou hřebenovkou a připadáme si jako bychom byli v letadle, jsme tak vysoko a ty výhledy, úžasné.

Ještěže nám tuto trasu správce CHKO doporučil! V dálce vidíme i Ještěd. Nádherná okružní jízda Jizerkami. Udělali jsme si i výšlap na Ptačí kupy což je skupina tří skalních masivů ve výšce 1070 m. n.m. Vyšplhat se až nahoru je poněkud obtížné, ale panoramatický výhled do okolí určitě za to stojí. Poté si ve studánce nabíráme železitou pitnou vodu a jedeme pomalu dolů až

k Šámalově chatě a obědváme. Je tady narváno, ale postupně se u stolu vystřídáme skoro všichni. Po obědě přijde vhod i siesta a to dle našeho už známého hesla. Po ní už zase nasedáme do sedel a fičíme dolů. Jde to poněkud ztuhla, cesta je šotolinová a dosti prudká, klouže to a cestičku ještě protínají šikmé odvodňovací kanálky. Docela nás bolí ruce, jak tiskneme brzdové páčky. Dáváme si přestávku u známých Jizerských vodopádů, no ty tu možná někdy byly, ale v tuto roční dobu je to spíš jen ubohá strouha.

Kačka, David s Pét'ou okukují místní kostelík. Scházíme se všichni později v hospůdce. Jen David s Pét'ou ještě vaří večeři a kolem sebe mají neskutečný čurbes, přesně podle hesla „Můj dům, můj hrad“.

Najeto máme 40 kilometrů

Do Hejnice ležící na severním úpatí Jizerských hor, v nadmořské výšce 375 m je to už jen kousek. Ubytujeme se v kempu a těšíme se na teplou sprchu a hospůdku. Radka s Šárkou a Tomášem toho však ještě nemají dost a tak si zajedou ještě do Lázní Libverda, vždyť je to pouze 1 kilometr. Tady přece musíme ochutnat místní léčivou minerálku a lázeňské oplatky s kávičkou.

Petr se Semišem nás zatím čekají v hospodě a

Čtvrtek 11. července

Ráno poprchává a tak se snažíme rychle balit, aby nám vše nezmoklo ještě více. Než přestane pršet, hrajeme chvíli karty v plátěném přístřešku u občerstvení v kempu. Máme v plánu zajet do města Frýdlant na zámek.

Zámek Frýdlant patří k nejrozsáhlejším a nejvýznamnějším památkovým celkům v severních Čechách. Spojuje v sobě dva architektonické útvary: středověký hrad a renesanční zámek. Hrad byl vybudován kolem poloviny 13. století. Je to odtud jen 10 kilometrů rovinkou, jen na zámek samotný je to kousek do

kopečka. Chtěli bychom na prohlídku, ale momentálně není volno a čekat nějakou dobu a pak další 2 hodiny strávit v zámku, nemáme čas. Tak se jen společně vyfotíme před zámkem a jedeme na náměstí. Tady se zase na oběd musíme rozdělit, nikdo není schopný nakrmit, tak početnou skupinu cyklistů ☺

Chtěli bychom se zítra nechat vyvézt na Ještěd a tak si podrobnosti o lanovce pro naše kola zjišťujeme v místním info centru. Plán máme, vyjždíme tedy do Liberce. K Ještědu je to však ještě přes kopec. Kvůli uzavřené cestě na Liberec se však všechna auta řítí kolem nás, tedy po naší trase. Je to únavné a tak přivítáme v sedle v lese Ranč U Kozy. Jsme sice po obědě, ale jedno by se vsáкло, jak říká Semiš. Navíc začíná pršet. Jenže nikdy nezůstane u

jednoho piva a vzhledem k deštivému počasí se naše návštěva ranče protáhla až do večera.

Přišel za námi i sám pan majitel „Koza“ je jen jeho přezdívka. Provedl nás celým rančem a my jsme se dozvěděli, že tam pořádá trampská posezení s country hudbou. Venku se mezitím pořádně rozpršelo a tak nám Koza nabídl přespání u něj na ranči. Pustil nám báječnou hudbu, k dispozici dal basu piv a připravil výborná vepřová kolena. Strávili jsme

zde pěkný večer a noc, hezky v suchu.
Prostě komfort.

Najeli jsme 23 kilometrů

Pátek 12. července

Ráno pořád prší a my se rozhodujeme kudy a kam a taky jestli vůbec ☺ Koza nám ještě na cestu uvařil výborný domácí vývar s játrovými knedlíčky a kapáním. Ještě jsme si i přidávali. „No a po polévce zdřímáme, pak dáme pivo a koleno pak tady bude hudba, no a jaký fajný den to byl“ říká Semiš, s tím že by ještě klidně zůstal ☺ Ale my o půl 12 vyrážíme, vystihli jsme zrovna chvilku bez deště a jedeme sešupem do Chrastavy, Ještěd jsme v tomto počasí odepsali. Na náměstí v Chrastavě není nic zajímavého, ale jsou chutě na zákusek, tak stojíme v průjezdu u úřadu a kdo chce, jde mlsat. Na cestu si pak oblékáme pláštěnky a jedeme do Kryštofova údolí. Kdo by to byl řekl, že v takové malé vesničce na

konci světa jakou Kryštofovo údolí je, uvidíme orloj. Je to zrekonstruovaná stará trafostanice. Orloj je osazen 22 řezbovanými figurami, ze kterých je 18 pohybových. Levý horní výklenek je osazen svatou Barborou, pravý výklenek svatým Kryštofem. Mezi výklenky jsou věžní hodiny. Pod těmito hodinami je umístěn ponocný, který zvedáním trubky k ústům a kolem něhož obíhá pejsek, zahajuje v celou hodinu chod pohybových figur. Pod

tímto ponocným je reliéfní luneta představující život na vesnici, jejíž součástí jsou 4 pohybové figury. Po tzv. krmení dochází k otevření oken a prochází pohyblivé procesí dvanácti apoštolů. Čas je řízen přes satelit. Hned vedle orloje má svůj ateliér ilustrátorka a keramička Lenka Procházková. Posílá nás do své dílny na bramborový placek.

Dílna se nachází ve 250 let starém

domečku. Tady se posilníme bramborákem a horkým čajem. Čeká nás totiž ještě pořádný kopeček kolem unikátního technického díla Ještědského železničního tunelu a pak sešup do Křižanova. Tady si dáváme na chvilku pauzu a Ještěd si alespoň fotíme z dálky, vlastně jsme si ho objeli z druhé strany.

Cestou do Českého Dubu nás stihla velká průtrž mračen a my jsme jen tak, tak našli úkryt v přístřešku na autobusové zastávce.

V Českém Dubu na náměstí si David potřebuje opravit špalky na brzdách a my čekáme a čekáme a už je nám docela zima. Konečně, no slabá půlhodinka možná i víc. Hledáme kemp, přišla by vhod teplá voda, ale kde nic tu nic. Nakonec je tady posekaná louka, poměrně schované

místo za stromy a tak unaveni a promrzlí stavíme stany, vaříme večeri a jdeme spát.

Najeli jsme 51 kilometrů

Sobota 13. července

Ráno nás svými paprsky už zahřívá sluníčko, hned je ten pohled na svět veselejší. Ne však pro Semiše, kterému velmi bolestivě ruplo v zádech. David se mu to snaží rozmasírovat, ale je to marné. Pomáháme mu s balením a rozhodujeme se co dál.

koloběžka teamem. Koloběžku pro současně 5 lidí jsme ještě neviděli a každý z nich měl své místo i pro krýgl. Ještě stihneme i oběd a zmrzlinu a už nakládáme kola do vlaku a jedeme do Prahy a z Prahy Hutníkem domů na sever.

Mnichovo Hradiště je odtud v podstatě jen pár kilometrů a tam prostě všichni nasedneme na vlak a jedeme domů. Katka, David a Pét'a do Pardubic, severní sekce zase do Šenova, Havířova a Vratimova. Vlak nám však jede až před 15 hodinou a tak máme čas i na prohlídku města. Na náměstí žasneme nad oranžovým

Najeli jsme 15 kilometrů

Celkem za celý Cyklovandr jsme najeli 387 kilometrů Železnými a Jizerskými horami.